

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 512/2016-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 17. augusta 2016 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti RAVAK SLOVAKIA, spol. s r. o., Einsteinova 11, Bratislava, zastúpenej advokátskou kanceláriou MAPLE & FISH s. r. o., Dunajská 15/A, Bratislava, v mene ktorej koná advokát JUDr. Viliam Karas, PhD., pre namietané porušenie jej základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Bratislave, odboru kriminálnej polície, 2. oddelenia vyšetrovania v konaní vedenom pod sp. zn. KRP-93/2-VYS-BA-2015 a jeho uznesením z 2. júla 2015, postupom Okresnej prokuratúry Bratislava V v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Pn 654/15/1105 a jej uznesením z 28. júla 2015, postupom Krajskej prokuratúry v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Kn 722/15/1100 a jej listom z 21. septembra 2015 a postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. IV/1 Gn 742/15/1000 a jej upovedomením zo 14. decembra 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť RAVAK SLOVAKIA spol. s r. o. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. februára 2016 doručená sťažnosť spoločnosti RAVAK SLOVAKIA spol. s r. o., Einsteinova 11, Bratislava (ďalej len „sťažovateľ“), pre namietané porušenie jej základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Bratislave, odboru kriminálnej polície, 2. oddelenia vyšetrovania (ďalej len „krajské riaditeľstvo Policajného zboru“) v konaní vedenom pod sp. zn. KRP-93/2-VYS-BA-2015 a jeho uznesením z 2. júla 2015 (ďalej len „uznesenie krajského riaditeľstva Policajného zboru“), postupom Okresnej prokuratúry Bratislava V (ďalej len „okresná prokuratúra“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Pn 654/15/1105 a jej uznesením z 28. júla 2015 (ďalej len „uznesenie okresnej prokuratúry“), postupom Krajskej prokuratúry v Bratislave (ďalej len „krajská prokuratúra“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Kn 722/15/1100 a jej listom z 21. septembra 2015 (ďalej len „list krajskej prokuratúry“) a postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) v konaní vedenom pod sp. zn. IV/1 Gn 742/15/1000 a jej upovedomením zo 14. decembra 2015 (ďalej len „upovedomenie generálnej prokuratúry“).

V sťažnosti sťažovateľ uviedol, že uznesením krajského riaditeľstva Policajného zboru bola odmietnutá vec trestného oznámenia z 18. marca 2015 podaného sťažovateľom vo veci podozrenia zo spáchania obzvlášť závažného zločinu porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 237 ods. 1 a 4 písm. a) Trestného zákona a trestného činu poškodzovania veriteľa podľa § 239 Trestného zákona, ako aj vec trestného oznámenia podaného sťažovateľom z 23. marca 2015 vo veci podozrenia zo spáchania obzvlášť závažného zločinu porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 237 ods. 1 a ods. 4 písm. a) Trestného zákona, trestného činu poškodzovania veriteľa podľa § 239 Trestného zákona a obzvlášť závažného zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1 a 4 písm. a) Trestného zákona.

Proti predmetnému uzneseniu podal sťažovateľ sťažnosť, ktorá bola uznesením okresnej prokuratúry zamietnutá ako nedôvodná.

Podnetom podaným na krajskú prokuratúru sa sťažovateľ domáhal preskúmania postupu okresnej prokuratúry, pričom jeho podnet bol vybavený listom krajskej prokuratúry, ktorá sa stotožnila s oboma už označenými uzneseniami a postupom okresnej prokuratúry, a teda podnet sťažovateľa odložila a označila za nedôvodný.

Sťažovateľ následne podal opakovaný podnet na generálnu prokuratúru, ktorý bol vybavený upovedomením generálnej prokuratúry tak, že opakovaný podnet sťažovateľa bol odložený.

Sťažovateľ ďalej v sťažnosti uviedol: «... dňa 4.7.2007 bola uzavretá zmluva o poskytovaní právnych služieb a právnom zastúpení... medzi Sťažovateľom zastúpeným (dnes už bývalým) konateľom Ing. ... a Ing. JUDr. ... (ďalej ako „Advokát“). Toho istého dňa bolo Advokátovi udelené plnomocenstvo, na podklade ktorého Advokát zastupoval Sťažovateľa v súdnom spore vedenom na Okresnom súde Bratislava III pod č. k. ...

... dňa 01.08.2008 bol uzavretý dodatok č. 1 k Zmluve o spolupráci ... medzi Sťažovateľom (opäť zastúpeným dnes už bývalým konateľom Ing. ...) a spoločnosťou [REDAKOVANÉ] ... Ide pritom o spoločnosť, ktorej jediným spoločníkom je Advokát. Odmena za zabezpečenie právneho zastúpenia mala byť dojednaná s prihliadnutím na tarifnú odmenu podľa vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytnutie právnych služieb ... dňa 01.08.2008 bol uzavretý dodatok č. 1 k Zmluve o spolupráci, predmetom ktorého bol záväzok spoločnosti [REDAKOVANÉ] zabezpečiť Sťažovateľovi právne zastúpenie v Súdnom spore; k uzavretiu Zmluvy o spolupráci a dodatku č. 1 došlo v čase, kedy Sťažovateľ bol preukázateľne zastúpený v Súdnom spore Advokátom, a teda je zrejmé, že spoločnosť [REDAKOVANÉ] nemohla sprostredkovať Advokáta; v Súdnom spore došlo k absurdnému a účelovému navýšeniu zmluvnej pokuty, ktoré viedlo k navýšeniu tarifnej odmeny; v Zmluve o spolupráci bola svojvoľne dojednaná rozhodcovská doložka a rozhodcovský súd, ktorý je prepojený s Advokátom a tým aj so spoločnosťou [REDAKOVANÉ].

Na podklade uvedených skutočností mal Sťažovateľ za to, že je tu dôvodné podozrenie, že došlo k pokusu spáchania označených trestných činov, resp. že došlo k účasti na pokuse spáchania týchto trestných činov.»

Podľa názoru sťažovateľa krajské riaditeľstvo Policajného zboru nesprávne a nedostatočne zistilo skutkový stav veci a následne dospelo k nesprávnym právnym záverom, nevysporiadalo sa s tvrdeniami sťažovateľa, čo viedlo k odmietnutiu ním podaných trestných oznámení. Sťažovateľ namietal, že ním opísané skutočnosti a dôkazy dostatočne odôvodňujú záver, že boli naplnené znaky skutkovej podstaty obzvlášť závažného zločinu, tak ako to predpokladá ustanovenie § 221 ods. 1 a 4 písm. a) Trestného zákona. Sťažovateľ poukazuje v ďalšom na skutočnosť, že uznesenie okresnej prokuratúry je zmätočné a nespreskúmateľné.

Zároveň sťažovateľ „... namieta správnosť záverov KR PZ BA, OP BA a GP SR o tom, že nie sú naplnené znaky skutkovej podstaty označených trestných činov a závery týchto orgánov verejnej moci, ktorými sa vyjadrujú k otázkam právnej povahy, ktoré v žiadnom prípade nespádajú do ich právomoci... Sťažovateľ namieta, že opísané skutky jeho bývalého konateľa..., Advokáta a konateľky spoločnosti... vyvolávajú dôvodné podozrenie, že nimi boli naplnené znaky skutkových podstát trestných činov, pre podozrenia spáchania ktorých boli podané trestné oznámenia.“

Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd vo veci jeho sťažnosti rozhodol, že postupom krajského riaditeľstva Policajného zboru a jeho uznesením, postupom okresnej prokuratúry a jej uznesením, postupom krajskej prokuratúry a jej listom a postupom generálnej prokuratúry a jej prípisom boli porušené jeho označené základné práva podľa ústavy a ďalej navrhuje, aby označené rozhodnutia zrušil a vec vrátil krajskému riaditeľstvu Policajného zboru na nové konanie.

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Predmetom sťažnosti je námietka porušenia základného práva sťažovateľa na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Sťažovateľ vytýka krajskému riaditeľstvu Policajného zboru, okresnej prokuratúre, krajskej prokuratúre a generálnej prokuratúre, že ich rozhodnutia sú nepreskúmateľné a zmätočné, ako aj to, že zistený skutkový stav svedčí o naplnení podmienok skutkových podstat ním označených trestných činov.

1. K namietanému porušeniu sťažovateľom označeného článku ústavy postupom krajského riaditeľstva Policajného zboru a jeho uznesením

Pokiaľ ide o namietané porušenie práva sťažovateľa postupom krajského riaditeľstva Policajného zboru a jeho uznesením, ústavný súd poukazuje na princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy, obsahom ktorého je pravidlo, že sťažovateľ má právo domáhať sa ochrany základného práva pred ústavným súdom iba v prípade, ak mu túto ochranu nemôže poskytnúť iný súd, resp. iný orgán verejnej moci v rámci jemu zverenej kompetencie.

Vyčerpanie opravných prostriedkov alebo iných právnych prostriedkov, ktoré zákon sťažovateľovi na ochranu jeho základného práva účinne poskytuje a na použitie ktorých je oprávnený podľa osobitných predpisov, je jedným z atribútov prípustnosti sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, a teda podmienkou konania vo veci individuálnej ochrany základných práv a slobôd pred ústavným súdom.

Zákon o ústavnom súde ako zákonnú podmienku ustanovuje, že pred podaním sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy musí sťažovateľ vyčerpať všetky procesné prostriedky (opravné alebo iné právne prostriedky), ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je oprávnený podľa osobitných predpisov (§ 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde). *Ratio legis* tohto ustanovenia pritom spočíva nielen v tom, aby príslušná vec bol posúdená v prvom rade tými orgánmi verejnej moci, do ktorých právomoci takéto posúdenie prislúcha, ale tiež v tom, aby prípadné pochybenia mohli byť v rámci opravného konania pred orgánmi verejnej moci preskúmané a posúdené zákonom predvídaným spôsobom a v prípade potreby odstránené.

Ústavný súd v súlade s princípom subsidiarity svojej právomoci skúmal, či sú splnené podmienky konania pred ním o tej časti sťažnosti sťažovateľa, ktorá smerovala proti napadnutému uzneseniu, a dospel k záveru, že vzhľadom na princíp subsidiarity vyplývajúci z čl. 127 ústavy je vylúčená právomoc ústavného súdu meritórne konať a rozhodovať o sťažovateľom uplatnených námietkach porušenia jeho základného práva týmto rozhodnutím, pretože preskúmavanie tohto rozhodnutia by bolo po podaní sťažnosti zverené okresnej prokuratúre. Sťažovateľ označené uznesenie napadol sťažnosťou, o ktorej rozhodla okresná prokuratúra.

Využitie tejto zákonnej možnosti účinnej ochrany označeného práva vylučuje prijatie sťažnosti ústavným súdom na ďalšie konanie, ktorý môže uplatniť svoju právomoc iba vtedy, ak sťažovateľ nemal inú ústavnú a zákonnú možnosť účinnej ochrany svojho práva.

Z tohto dôvodu musel ústavný súd odmietnuť tú časť sťažnosti sťažovateľa, ktorá smerovala proti postupu krajského riaditeľstva Policajného zboru a jeho uzneseniu, pre nedostatok právomoci.

2. K namietanému porušeniu sťažovateľom označeného článku ústavy postupom okresnej prokuratúry a jej uznesením

Pokiaľ ide o namietané porušenie práva sťažovateľa postupom okresnej prokuratúry a jej uznesením, ústavný súd aj v tomto prípade poukazuje na princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy, obsahom ktorého je pravidlo, že sťažovateľ má právo domáhať sa ochrany základného práva pred ústavným súdom iba v prípade, ak mu túto ochranu nemôže poskytnúť iný súd, resp. iný orgán verejnej moci v rámci jemu zverenej kompetencie.

Ústavný súd v súlade s princípom subsidiarity svojej právomoci skúmal, či sú splnené podmienky konania pred ním o tej časti sťažnosti sťažovateľa, ktorá smerovala proti napadnutému uzneseniu, a dospel k záveru, že vzhľadom na princíp subsidiarity vyplývajúci z čl. 127 ústavy je vylúčená právomoc ústavného súdu meritórne konať a rozhodovať

o sťažovateľom uplatnených námietkach porušenia jeho základného práva týmto rozhodnutím, resp. postupom okresnej prokuratúry.

Sťažovateľ mal možnosť domáhať sa preskúmania postupu okresnej prokuratúry týkajúceho sa rozhodovania o sťažnosti podanej proti uzneseniu krajského riaditeľstva Policajného zboru prostredníctvom podnetu podľa ustanovenia § 31 ods. 1 a nasledujúcich zákona o prokuratúre v znení do 31. decembra 2015. Ústavný súd v zmysle zákona o prokuratúre účinného do 31. decembra 2015 považoval podnet (resp. opakovaný podnet) v zmysle citovaných ustanovení zákona o prokuratúre za účinný prostriedok ochrany.

Sťažovateľ túto možnosť využil a jeho podnet z 27. augusta 2015 bol preskúmaný a vybavený listom krajskej prokuratúry.

Z tohto dôvodu musel ústavný súd odmietnuť aj tú časť sťažnosti sťažovateľa, ktorá smerovala proti postupu okresnej prokuratúry a jej uzneseniu, pre nedostatok právomoci.

3. K namietanému porušeniu sťažovateľom označeného článku ústavy postupom krajskej prokuratúry a jej listom

Pokiaľ ide o namietané porušenie práva sťažovateľa postupom krajskej prokuratúry a jej listom, ústavný súd opakovane poukazuje na princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy, obsahom ktorého je pravidlo, že sťažovateľ má právo domáhať sa ochrany základného práva pred ústavným súdom iba v prípade, ak mu túto ochranu nemôže poskytnúť iný súd, resp. iný orgán verejnej moci v rámci jemu zverenej kompetencie.

Ústavný súd v súlade s princípom subsidiarity svojej právomoci skúmal, či sú splnené podmienky konania pred ním o tej časti sťažnosti sťažovateľa, ktorá smerovala proti napadnutému listu krajskej prokuratúry a jej postupu, a dospel k záveru, že vzhľadom na princíp subsidiarity vyplývajúci z čl. 127 ústavy je vylúčená právomoc ústavného súdu meritórne konať a rozhodovať o sťažovateľom uplatnených námietkach porušenia jeho základného práva týmto listom, resp. postupom krajskej prokuratúry.

Sťažovateľ mal možnosť domáhať sa preskúmania postupu krajskej prokuratúry týkajúceho sa vybavovania podnetu na preskúmanie postupu okresnej prokuratúry prostredníctvom opakovaného podnetu podľa ustanovenia § 31 ods. 1 a nasledujúcich zákona o prokuratúre v znení do 31. decembra 2015.

Sťažovateľ túto možnosť využil a jeho podnet z 5. novembra 2015 bol preskúmaný a vybavený prípisom generálnej prokuratúry.

Z tohto dôvodu musel ústavný súd odmietnuť aj tú časť sťažnosti sťažovateľa, ktorá smerovala proti postupu krajskej prokuratúry a jej listu, pre nedostatok právomoci.

4. K namietanému porušeniu sťažovateľom označeného článku ústavy postupom generálnej prokuratúry a jej prípisom

Ústavný súd v súvislosti so sťažnostnými námietkami sťažovateľa považoval za potrebné poukázať na svoju ustálenú judikatúru, v rámci ktorej opakovane vyslovil, že právo fyzickej alebo právnickej osoby na začatie trestného konania proti označenej osobe na základe podaného trestného oznámenia nepatrí medzi základné práva a slobody podľa druhej hlavy ústavy a ani ho nemožno odvodiť z niektorého zo základných práv alebo slobôd (m. m. II. ÚS 42/00, II. ÚS 28/06, III. ÚS 278/06).

Ústavný súd nespochybňuje, že po podaní trestných oznámení sťažovateľovi vznikli práva na ochranu vyplývajúce mu zo základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Hoci podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu mu z tejto ochrany nevyplývalo subjektívne právo na trestné stíhanie iného – osoby označenej v trestných oznámeniach, bol oprávnený, aby orgány činné v trestnom konaní venovali jeho trestným oznámeniam riadnu pozornosť zodpovedajúcu ich zákonným povinnostiam.

Orgány činné v trestnom konaní sú povinné trestné oznámenia oznamovateľa trestného činu riadne prešetriť a rozhodnúť o nich. Z listinných dôkazov predložených sťažovateľom vyplýva, že to sa vo veci sťažovateľa aj stalo.

Z prípisu generálnej prokuratúry vyplýva, že generálny prokurátor sa stotožnil so závermi krajskej prokuratúry, okresnej prokuratúry a krajského riaditeľstva Policajného zboru. Ďalej sa v namietanom prípise konštatuje: „*Nad rámec ich znení konštatujem, že zo žiadnych okolností postupu orgánov činných v trestnom konaní v tejto veci nevyplýva nerešpektovanie zákonných ustanovení Trestného zákona, ako to naznačujete vo svojom opakovanom podnete. Podotýkam, že v danom prípade ingerencia trestného práva nie je na mieste a prosím, aby ste s pochopením vzali na vedomie, že orgány činné v trestnom konaní nemôžu vyvodzovať trestnoprávnu zodpovednosť u konkrétneho subjektu len na základe Vašich názorov a presvedčení. Čo sa týka vašej námietky, že v spise existujú dôkazy, ktoré podozrivých usvedčujú zo spáchania trestnej činnosti konštatujem, že všetky existujúce listiny a dôkazy, boli orgánmi činnými v trestnom konaní vyhodnotené v súlade s ustanovením § 2 ods. 10 Trestného poriadku...*

K argumentom vydaného rozhodnutia si dovoľujem uviesť, že ani Vami konštatované porušenie Zákona o advokácii zo strany JUDr. ..., pri zastupovaní spoločnosti RAVAK, bez ďalšieho neznamená naplnenie znakov skutkovej podstaty vami označených trestných činov.

K výkladu obsiahnutého v upovedomení prokurátora Krajskej prokuratúry v Bratislave o spôsobe vybavenia Vášho podnetu iba opakovane dodávam, že z citácií ustanovení Trestného zákona a právneho výkladu k nim nepochybne vyplýva, že na to, aby bolo možné konanie určiť osoby právne kvalifikovať ako trestný čin je nevyhnutné, aby jej konanie vykazovalo znaky, ktoré pre takéto kvalifikovanie Trestný zákon požaduje. Trestným činom nie je každé také konanie, ktoré spočíva v porušovaní dobrých mravov, prípadne v neplnení zmluvných záväzkov a v porušovaní uzatvorených dohôd.“

Z uvedeného vyplýva, že generálny prokurátor sa opakovaným podnetom sťažovateľa riadne zaoberal a rozhodol o ňom, pričom jeho právny názor je podľa názoru ústavného súdu z ústavného hľadiska akceptovateľný, a preto ním nemohlo dôjsť k porušeniu označeného práva sťažovateľa.

Ústavný súd v tejto súvislosti aj v nadväznosti na svoju konštantnú judikatúru zdôrazňuje, že ak orgány činné v trestnom konaní (krajské riaditeľstvo Policajného zboru,

okresná prokuratúra, krajská prokuratúra a generálna prokuratúra) v danom prípade po zvážení všetkých okolností prípadu nerozhodli o trestnosti skutku, ktorý bol predmetom trestných oznámení sťažovateľa, nemohli porušiť jeho zákonom ani ústavou chránené práva. Nikto totiž nemá právny nárok a už toľôž nie ústavnoprávny nárok na to, aby jeho podaniu, v prípade sťažovateľa trestným oznámeniam, bolo vyhovené. Ak vykonané dôkazy, resp. zistenia orgánov činných v trestnom konaní, nedávajú podklad na začatie alebo pokračovanie v trestnom stíhaní, nemôže príslušný orgán činný v trestnom konaní začať konať alebo pokračovať v konaní, prípadne nariadiť, aby sa trestné konanie začalo alebo v ňom pokračovalo. Sťažovateľ ako oznamovateľ trestných činov má zákonné právo domáhať sa len toho, aby sa s jeho oznámeniami či sťažnosťami kompetentný orgán riadne zaoberal. Nemá však nárok na to, aby výsledok konania zodpovedal jeho predstave (m. m. napr. II. ÚS 88/99). Sťažovateľom podanej sťažnosti, podnetu a opakovanému podnetu bola venovaná náležitá pozornosť.

Tieto skutočnosti viedli ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti sťažovateľa k záveru, že sťažnosť je v tejto časti zjavne neopodstatnená, a preto ju podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. augusta 2016